

Luiz Renison

Velika
krznata šapa sudbine

Fanta krznastične ispovesti Džordžije Nikolson

Preveo
Zoran Ilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Louise Rennison

'STOP IN THE NAME OF PANTS!'

Fab new confessions of Georgia Nicolson

Originally published in English by HarperCollins Publishers Ltd
under the title: 'STOP IN THE NAME OF PANTS!'

Copyright © Louise Rennison 2008

Cover Illustration Copyright © Vladimir Obradović, 2009

Translation Copyright © translated under licence
from HarperCollins Publishers Ltd, 2009 za srpsko
izdanje, LAGUNA

S puno ljuuubavi svima, kao i obično. Ne kažem da
ste mi dosadili, ni da ste svi obični, verujte mi, niste.
U svakom slučaju, možemo li da počnemo?

p. s. Hvala i zaboga gospodinu Urrrrru.

Poruka od Džordžije

Dragi ortaci, ortakinjice i, mm... ortakinjasti ortačići,

Pišem vam iz svog kreveta ispunjenog bolom. Ponovo sam se izmorila od kreativizma pišući „Veliku krznatu šapu sudbine“, te sam morala da prilegnem uz šolju čaja i čokoladicu krli vrli. Međutim, eto koliko ja veoma veoma brinem o svima vama, moji maleni drugari. Znam, prema samoj sebi ispađam budala.

Zauzvrat tražim samo jednu stvar, a to je: svi morate izvoditi vikinški mornarski diskoples u učionicama i svlačionicama po čitavom svetu. Nema veze da li vas je samo dvoje ili troje, jednostavno ustanite ponosni, izvadite rogove i vesla (opaa) i igrajte!!!

Puno, puno iskrene ljubavi,

Džordžija

Xxx

p.s. Neki od vas ne znaju šta je vikinški mornarski diskoples, je l' tako?

p.p.s. Molim vas, nemojte mi reći da niste znali da su Vikinzi imali diskoteke.

p.p.p.s. Ili da su vikali „Roooooggg!!!“

p.p.p.p.s. Za one od vas koji nisu hteli da se smaraju i prate moje dnevnike jer ste bili PREZAUZETI, stavila sam uputstva za ples na kraju, pored rečnika.

p.p.p.p.p.s. Šta ste to radili, pa ste bili PREZAUZETI?

p.p.p.p.p.p.s. Pretpostavljam da ste bili PREZAUZETI, pa se niste upoznali sa registrom naćušizma.

p(x7).s. Pa, i to sam ubacila na kraju knjige. Moja takozvana drugarica Džes (koja je sve vreme vrlo naćušena) do sada bi prema vama već ispoljavala četvorku (iskuliravanje).

p(x8).s. Stvarno vas voouulim i nemam ništa protiv što ste lenje namiguše. To je vaš poseban šarm. Pip pip. x

Duboko u šumi crvene đupatosti

Subota, 30. jul

Fijasko od kampovanja

23.30

U svom šatoru srama.

Ponovo.

Moje ostale nazoviortakinje još su u šumi s momcima, a ja sam se samičasta vratila u kamp. Čujem hrkanje iz šatora gospođice Vilson, a i iz onog Her Kamjera. Kladim se da će uskoro doći delegacija voluharica da se žale što ne mogu da spavaju od buke.

23.32

Zaboraviću na sve i jednostavno ću otići da spavam u svojoj divnoj vreći za spavanje. Na divnoj mekanoj zemlji. Ne. Ovo je kao da spavate na dasci za peglanje. A ja zaista znam kako to izgleda.

23.33

Rekla sam da će dolazak na ovo kampovanje biti pravi pravcati fijasko i nisam pogrešila.

23.34

Bila sam u pravu.

23.35

Pitam se šta ostali rade?

23.36

U svakom slučaju, glavno je da sam ja sada, zvanično, devojka Boga Ljuuubavi. I zato sam odlučno ostavila za sobom svoju crvenu dupatost. Nikada me više nećete zateći da sama poput oblačka odlutam u poslastičarnicu ljuuubavi. Ili da uzimam neku drugu krem rolnicu ili torticu ili čokoladicu. Ekles kolačiće ili Bubuljičavog Đoku¹ ili... mozgu, umukni.

23.37

Pa, govoreći kao zvanična devojka Boga Ljuuubavi koja je odlučno ostavila za sobom svoju crvenu dupatost i koja nikada neće lutati unaokolo tražeći još neki kolač, može li mi neko reći sledeće...

Kako sam, božjih mu čakšira, završila ljubeći se s Dejvom Upišom?

Takođe poznatim kao Dejv Tortica.

Dva minuta kasnije

Oh, božji bože bože. I suočimo se sa činjenicama. Nije to bilo ljubljenje samo ortačkog tipa. Znae, ne ona vrsta ljubljenja – „U redu je, ortak, ja sam samo ortak koji se slučajno ljubi sa drugim ortakom.“

¹ Vidi Džordžijin glosar. (Prim. prev.)

Bila je to, iskreno, da pređem na stvar i ne zaobilazim kao kiša kakoseonokaže, „jaaaaooo“ situacija ljubljenja.

Trideset sekundi kasnije

U stvari, bila je to definitivno četvorka i zamalo da bude petica.

Četiri sekunde kasnije

U svakom slučaju, mozgu, umukni, moram da razmislim. Sada je došao trenutak da malo odlutam u zemlju Lutaliju. Sada je došao trenutak da lupim šakom o sto i prestanem da se ljubim sa svojim ne-dečkom Dejvom Upišom.

Minut kasnije

Mislim, ja sam maltene udata za Masima Boga Ljuuubavi.

Deset sekundi kasnije

Pa, u stvari, nije baš da me je zaprosio da se udam za njega.

Pet sekundi kasnije

A i činjenica je da je otišao u Špagetičastu zemlju na odmor i ostavio me ovde u veseloj, ali opasnoj Engleskoj da se sama staram o sebi. A naterana sam da pođem na ovo glupavo školsko kampovanje sa ludacima (gospođicom Vilson i Her Kamjerom).

Ostavio me je ovde, da lutam nezaštićena u divljini kraj Remsgejta, kilometrima udaljena od najbliže prodavnice ženske odeće.

Tri sekunde kasnije

I kako da odolim kad mi Dejv Upiš upadne u šator? Jer to je ono što se manje-više desilo. To je *le* činjenica.

Taman sam se ušuškala ispod jednog parčeta stare kišne kabanice (iliti vreće za spavanje, kako bi to Džes rekla na svoj način zvani *oooh, zar nije u prirodi divno*). U svakom slučaju, gde sam ono stala? Oh, da, taman sam se ranije u toku večeri ušuškala posle dana ispunjenog aktivnostima poput crtanja vodenjaka, kada se sa druge strane šatora začulo *kuc-kuc-kuc*. Pomislila sam da nas možda sove napadaju, ali to su bili Dejv Upiš i njegova Kretenasta Armija (Tom, Deklan, Sven i Edvard). Namamili su nas u svoj šator obećavajući grickalice i laku zabavu.

Četiri sekunde kasnije

U potpunosti krivim Dejva za ovo. On i ja smo samo ortaci i ja imam dečka i on ima devojkicu i to je to, kraj priče. Nije. Zato što on onda dolazi u prirodu da me traži i maše svojim Rogom.

Zabavljali smo se u momačkom šatoru, a onda smo Dejv i ja otišli u bezbrižnu šetnju po šumi. Znao, kao što to rade stari ortaci. Međutim, onda sam ja spustila nogu na neku jebenu jazavičju rupu ili tako nešto i pala unatrag u reku. U svakom slučaju, Dejv se neko vreme smejao kao umobolnik, a onda se spustio i obgrlio me da bi me izvukao na rečnu obalu, a ja sam rekla: „Mislim da sam možda slomila dupe.“

A on se baš smejao i onda rekao: „Oh, do đavola, ovo mora biti učinjeno.“

I krenuo je da me ljubi.

Kada je prestao, odgurnula sam ga od sebe i pogledala ga. Uputila sam mu najgori mogući pogled.

Rekao je: „Šta je?“

Rekla sam: „Znaš ti šta. Nemoj tako da govoriš šta je.“

„Kako to?“

Rekla sam, uz ogromnu dozu dostojanstvenizma: „Vidi, namamio si me na prevaru i, mm, napućene usne.“

Rekao je: „Mm, mislim, ti si pristala da usred noći dođeš u moj šator i ukradeš me od moje devojkice.“

Rekla sam: „Ti si mene ljubio.“

Pogledao me je, a onda je uzdahnuo. „Da, znam. Ne osećam se loše povodom toga. Nisam tako... pa, navikla si ti na to.“

Glava zamalo da mi eksplodira. „NAVIKLA sam na šta??“

Izgledao je pomalo ljutito, zbog čega sam se užasno osećala. Videla sam ja njega i ranije ljutog i obično mi se nije dopadalo ono što je imao da kaže. Nastavio je: „Ti si odavno počela sa svim tim duvanjem u Rog, iskoristila me kao mamac, a onda otišla s Robijem, pa me opet zamajavala, pa otišla s Masimom. A onda mi rekla da si zbunjena.“

Samo sam gledala u njega. U stvari, osećala sam se pomalo cmizdravo. Moguće da sam pustila vodu i gore i dole.

Oči su mi bile pune suza, treptala sam da ih se otarasim, a on je samo gledao u mene. Nisam mogla da dokučim o čemu razmišlja. Možda sam mu se smučila i stvarno me mrzi.

Onda je jednostavno otišao i ja sam ostala sama. Sama u mračnoj šumi sramotizma, gde se samo čulo coktanje Bebe Isusa.

Deset sekundi kasnije

A čak nisam ni znala u kom pravcu se nalazi šator.

Drveće je delovalo zastrašujuće i čulo se svakakvo njuškanje. Možda su to bile osamljene svinje. Svinje kojima se smučio život na farmi, kojima je dojadilo da jedu samo parčice bajatih ljuski od krompira i to što nemaju gde da kenjaju u privatnosti. Možda su se ove uželele promene jelovnika i zbrisale u toku noći savladavši ogradu svinjca. Ili su možda bile kao ratni zarobljenici u onom starom filmu o kome Fati stalno brblja. *Veliko bekstvo*. Kada zarobljenici iskopaju tunel ispod zatvorske ograde.

Mora da su to te svinje uradile. Kroz tunel, iz farme otišle na slobodu.

Ponovo se začulo njuškanje.

Da, ali sada su bile gladne. Begunci sa farme koji jedva čekaju da se bace na hranu. Ako bi me našle, razmišljale bi o meni na isti način na koji ja razmišljam o njima. Kao o kremenadlama. Kremenadlama u suknji. U mom slučaju, u mokrim gaćeronima. Ovde u divljini, svinjske nogice se ne jedu, već one jedu.

Mogla bih da se popnem na drvo.

Umeju li svinje da se penju na drveće?

Umem li ja da se penjem na drveće?

Oh, bože, ne smrt od svinje!!!

Njuškanje je bilo sve bliže, a onda je iz žbunja istrčalo nešto malo crno. Bila je to voluharica. Koliko buke može da napravi jedno glupavo mišićasto stvorenje? Odgovor glasi MNOGO.

U stvari, trebalo bi da se sprijateljim s njom, jer kakve sam sreće kidnapovaće me voluharice i odgajati kao jednu

od svojih. S pozitivne strane gledano, nikada neću morati da se suočim sa sramotom svoje crvene dupatosti, već ću jednostavno provesti život kopajući, ližući svoje krzno i biti skroz sama samičasta.

Kao što sam i sada.

Iz mraka se preda mnom pojavio Dejv. Potrčala sam k njemu i briznula u plač. Zagrlio me je.

„Okej, mačkice, izvini. Dođi, u redu je. Prestani da bala-viš. Nos će ti skroz oteći i srušićeš se od težine svojih cangi, a ja ne mogu celu da te nosim kući.“

Sada je u šumi bilo fino. Kroz drveće sam videla mesec. I štucanje me je skoro prošlo. Kad smo krenuli, nasmešio mi se i pogladio me po kosi. Oooh, bio je fin.

Reče: „Nismo ranije radili ovo sa ljuubavlju, pa ćemo sigurno zavrati. Stvarno se osećam loše zbog Eme, ali nisi ti kriva. Ja sam kriv. Možemo da ostavimo po strani naše Rogove i ponovo budemo ortački ortaci. Hajde. Razveseli se. Budi ponovo gadna prema meni, to je normalnije. Ti mi se dopadaš, uvek si mi se dopadala i uvek ćeš mi se dopadati.“

Malo sam frknula i uputila mu hrabar, drhtav, ali privlačan osmeh. Držala sam u potpunosti nozdrve pod kontrolom da mi se ne bi raširile po čitavoj faci. Dok smo išli čula sam neko šljapkanje koje je dolazilo iz odseka za gaćerone. Uz malo sreće, nije se moglo čuti od šuškanja koje su pravile voluharice (poznate takođe kao moja skoro usvojena porodica).

Dejv reče: „Dži, je l' to tvoje čakšire šljapkaju? Trebalo bi da ih promeniš kada se vratimo. Ne želiš da povrh svega dobiješ zapaljenje pluća dup-rupa.“

Vraćali smo se kroz drveće pod svetlošću one stare, velike žučkaste stvarčice i, ne, nisam mislila da se iznenada pojavila neka svetleća banana, mada bi to bilo dobro.

Onda je ponovo sve postalo užasno; s leve strane se čula neka grozna buka...

„Tome, Tome, ovamo. Mislim da sam našla izmet sove.“

Oh, sjajno – Džes, Divlja žena iz šume, bila je u blizini. Dejav skloni ruku sa mog ramena. Ja ga pogledah, on pogleda u mene, sagnu se i poljubi me baš nežno u usta.

„Ah, pa, mačkice, došao je kraj. Vрати se ti svom italijanskom lezbejskom dečku i vidi kako će ići, a ja ću pokušati da ti budem dobar ortak. Nemoj mnogo da mi pričaš o njemu i sebi zato što mi se to neće dopasti – ipak, pored toga, neka ovaj slučajni izliv crvene dupatosti ostane među nama.“

Nasmeših mu se. „Dejve, ja...“

„Da?“

„Mislim da mi se nešto mrda u gaćeronima.“

Ponoć

I onda sam otrčala u štab Umobolnika. To jest, naš kamp. Da promenim gaćoše.

Deset minuta posle ponoći

Rekoh Bebi Isusu: „Znam da sam pogrešila i oprost mi, on puta, ali mogao si biti bar dovoljno ljubazan da mi ne gurneš toliko punoglavaca u pantalone.“

* * *

Nedelja, 31. jul

11.00

Moram reći da je bilo daleko lakše rasformirati šator nego ga postaviti. Ja sam izvukla sve one klinaste stvarčice iz zemlje, Rouzi i Džuls su šutirajući oborile stub i mada šator nije hteo da uđe u onu glupavu vreću, napravile smo od njega fini zamotuljak za ravno nekih tri minuta.

Džes, njene šumske ortakinje, Her Kamjer i gospođica Wilson su nekih milion godina razvrstavali i stavljali stvari u malene džepove.

Deset minuta kasnije

Rouzi, Džuls i ja smo nagurale onaj šator-zamotuljak u prtljažnik autobusa i ušle prošavši pored gospodina Etvuda. Nismo na ulasku bile podvrgnute nekoj vrsti nacističkog ispitivanja i pretresa samo zato što je on ležao preko volana sa kapom navučenom na lice.

Rouzi reče: „Tako on vozi.“

I bila je u pravu, ako je suditi po predstojećem košmaru povratku kući.

Dvađeset minuta kasnije

Taman smo malo zadremale na zadnjem sedištu ispod gomile kaputa kada je Džes, svetica zaštitnica Udruženja Trtljanja, ušla u autobus. Znala sam da je ona, jer je došla do zadnjeg dela autobusa i prodrmla me baš grubo za rame. Gvirnula sam u nju. Bila je užasno crvena.

Rekoh: „Džes, pokušavam da spavam.“

„Niste valjano spakovale šator.“

Rekoh: „Oh, izvini, da li je došla policija za šatore?“

Ona reče: „Jednostavno ste sa vašim šatorom napravile veliku gužvu u prtljažniku. Morale smo da ga izvadimo i spakujemo ne bismo li mogle naše da ubacimo unutra!“

„Da, pa, Džes, kao što vidiš, veoma, veoma sam zauzeta.“

„Taaaako si sebična i površna i zato imaš milion momaka od kojih nijedan neće da ostane s tobom.“

Besno odjuri i sede napred pored svojih ortočića, gospođice Vilson i Her Kamjera.

Bože, nervira me, ali je na svu sreću niko nije čuo kako trtlja onaj scenario o milion momaka. Pitam se da li su momci već stigli kući?

Pet minuta kasnije

Her Kamjer je stao na prednjem delu autobusa i rekao: „Devojke, mogu li dobiti pola faše pažnje.“ Sve su nastavile da pričaju, pa je zapljeskao.

Gospodin Etvud se trgnuo i oživeo, pa reče: „Vreme je da krenemo.“

Her Kamjer reče. „*Ja, ja, danke schön, Herr²* fozač, ali ću prfo izbrojati da li smo sfi...“

E u tom trenutku je gospodin Etvud dao gas i Her Kamjer je pao unatraske, gospođici Vilson u krilo.

Baš, baš užasno.

Jednostavno smo gledali u mlade ljubavnike kako sve više i više crvene. Kao crvenila na crvenoj žurki.

² Nem.: Da, da, hvala lepo, gospodine. (Prim. prev.)

Her Kamjer je pokušao da joj ustane iz krila, ali je gospodin Ludak tako nasilno vozio autobus da je ovaj neprestano padao, govoreći: „*Ach, sehr³* mi je žao, ja...“

A gospođica Vilson je ponavljala: „Ne, ne, sasvim je u redu, mislim, ja...“

Konačno, kada je gospodin Etvud bio primoran da zaustavi autobus na semaforu, Her Kamjer je seo na svoje sedište i pravio se da pregleda svoju zbirku moljaca. Gospođica Vilson je izvadila svoj strikeraj, ali je neprestano gledala u njega.

Rekoh Rouzi: „Samo se seti sledećeg – bio je prisutan kada se desio onaj čuveni fijasko kada je Smrda P. Grin pala na šator sa tuševima i izložila gospođicu Vilson čitavom svetu. Video je gospođicu Vilson gologuzu.“

Taman sam mislila da skoknem do zemlje Dremalije, kada Elen poče da se gubi.

„Mm, Džordžija... znaš kada je Džes rekla... pa, kada je rekla da imaš... kao milion momaka ili tako nešto, mislim, imaš li ili tako nešto?“

Rouzi reče: „Elen, božlimubož,⁴ NARAVNO da Džordžija nema milion momaka. Bila bi skroz prekrivena njima kad bi ih imala.“

Elen reče: „Pa, znam, ali, pa, mislim, ima samo Masima, a to je kao... pa...“

Mebs reče: „Da, Masimo... i ostali.“

Rekoh Mebs: „Ko je tebe šta pitao?“

A Mebs reče: „Samo pominjem faktor zvani Dejv Upiš.“

³ Nem.: veoma. (Prim. prev.)

⁴ Vidi Džordžijin glosar. (Prim. prev.)

Elen onda ustade. „Kakav faktor zvani Dejv Upiš?“

Oh, masažera mu za nos pantalonomiloga! Opet Jovo nanovo, ponovo u pekari ljubavi. Moraću to sa Dejvom Upišom iz korena odstraniti.

Rekoh: „Elen, da li si se ljubila sa Deklanom i, ako jesi, do kog broja ste stigli?“

Elen je izgledala kao da je progutala čarapu punu govana voluharice, što i nije baš neki izgled.

„Pa, ja... pa, znaš, ja, pa, misliš li da jesam ili tako nešto?“

Rekoh: „Elen, da ili ne bi tokom ovog života bio fanta odgovor.“

Elen reče da mora da uzme džemper iz Džesinog ranca, pa se otetura do nje i tamo sede. Hahahahaha. Bez sumnjizma sam vrhunski kada je posredi teorija crvene haringe.

16.00

Izašla iz busa na početku svoje ulice. Nekim čudom, stigle smo kući, a da nas naš „vozač“ i školski domar Elvis Etvud nije osakatio i obogaljio. On mrzi devojčice.

Mislim da nema vozačku dozvolu. Kada sam ga učtivo zamolila da mi je pokaže posle prelaska preko jednog kružnog toka, koji je mogao imati smrtni ishod, on je predložio da se pomerim pre no što njegova ruka uspostavi kontakt sa mojom zadnjicom. Što je neučtivo od čoveka koji se borio za svoju zemlju tokom vikinških osvajanja. Rekoh mu: „Gospodine Etvude, samo srozavate sebe takvim rečnikom.“

* * *

Dva minuta kasnije

Prošla kroz kapiju *Chez*⁵ Ludovića. Otvorila vrata i uzviknula: „Zdravo svima, možete izvaditi utovljenog hrčka, stigla sam kući!!!“

Dva minuta kasnije

Nije bilo nikoga.

Tipičanski.

Ne znam zašto toliko trtljaju o tome kuda idem i kada ću se vratiti, kada je jasno da ih zaboletse dva kratka leteća mopeda za to.

Kuhinja

Umirem od gladi.

Naravno, u frižideru nema ničeg.

Ukoliko ne volite bajatu boraniju.

Četiri minuta kasnije

Neznatno ubuđan tost, mmmmm. Mislim da dobijam skorbut zbog nedostatka vitamina C, kosa mi je umorna. Možda italijanski Bogovi Ljuubavi vole kad su devojkama pramenovi svaki na svoju stranu.

Pitam se da li mi je ostavio poruku na telefonskoj sekretarici?

Pet minuta kasnije

Volela bih da nisam preslušavala poruke – to je užasan uvid u „život“ koji vodim.

⁵ Fr.: kod. (Prim. prev.)

Prva je bila od neke kevine ortakinje koja se kikotala i rekla da je upoznala nekog tipa na instant-sastancima i da je s njim stigla do šestice. Odakle ona zna za registar ljubljenja? Moja keva je očigledno polumajka i polupas tragač.

Sljedeća poruka je bila od Džošove mame. Rekla je: „Pošto je Džoš došao kući s mohikanskom frizurom, mislim da nije dobra ideja da ponovo dolazi kod vas da se igra s Libi. Iskreno sam zbunjena time što ona u svojoj sobi ima makaze i noževe za hleb. A i ne mogu da mu skinem plavu šminku sa očiju. Sumnjam da je reč o neizbrisivom mastilu, što znači da će proći dosta sati pre no što mu se sa čela skine reč DUPE.“

Bilo je tu još trtljanja i zanovetanja, ali suština je u tome da je Džošu zabranjeno da se igra s mojom sestricom Libi.

Blagi *Gotte* na *Himmelu*.⁶

I to je to. Nije bilo poruke od Boga Ljuuubavi. Sada je već prošlo nedelju dana. Pitam se zašto nije zvao? Da li se ohladio prema meni?

Možda sam uradila nešto loše kada smo se poslednji put videli.

Minut kasnije

Međutim, bilo je veooma veooma bajnobajno.

Minut kasnije

Rekao je: „Dopadamo se jedno drugome. Biće dobro, gospođice Džordžija.“

⁶ Nem.: Bože... nebu. (Prim. prev.)

Minut kasnije

Ali nije rekao: „Pozvaću te čim stignem tamo.“

Minut kasnije

Ili: „Platiću ti avionsku kartu do Rima, zanosna Seksi Mačkice.“

Deset minuta kasnije.

Bože, tako sam smorena. A i dupe me još boli od onog fijaska s padanjem u reku. Eto, ne mogu čak ni ljudski da sedim.

Minut kasnije

Pitam se da li će Dejv Upiš reći Emi za našu slučajnu epizodu kada smo došli do četvorke. Verovatno neće. Na kraju krajeva, ništa nije značilo i, kako je to on rekao, mi smo ortaci na ortački način. A ono što se dešava u šumi, ostaje u šumi.

Trideset sekundi kasnije

Hmmm. Takođe je u šumi rekao da sam mu se oduvek zaista dopadala. Možda je mislio na ortačko ortački način.

Minut kasnije

Da li da kažem Masimu?

Minut kasnije

Ako mi ne telefonira, neću morati da donosim tu odluku. U svakom slučaju, bila je to samo slučajna četvorke, na ivici da postane petica. Moglo je to da se desi svakome.

Minut kasnije

Moglo je da se desi Masimu i njegovoj bivšoj devojci. Kako se ono zvaše? Đina. Da, moglo bi da se desi ako bi ona, na primer, slučajno bila u Rimu.

Minut kasnije

Čak i da ona nije tamo, kladim se da on i njegovi ortaci vitlaju na skuterima po Rimu i osmehuju se svim devojkama u crvenim bikinijima ili ma šta bilo to što one tamo nose.

Verovatno ništa. Verovatno idu na posao gologuze jer je to divlji i razuzdani špagetičasti tip devojaka. One nemaju stege kao mi, samo svoje cange da im štrče, ponosno i razuzdano. Verovatno.

U mojoj sobi, gledam se u ogledalo

Jedino što meni štrči ponosno jeste moj nos. Čak je i Dejv to primetio.

Minut kasnije

Možda je u Masimovoj glavi tokom ove nedelje, koliko je odsutan, moj nos postao još veći. On čak nema ni moju fotografiju koja bi ga podsetila na to da sam ja nešto više od nosa na nogama.

Pet minuta kasnije

Možda je malo spiritualista pošto je stranac. Možda ima malo u sebi Mistične Meg⁷ i zna za incident sa Dejvom Upišom.

⁷ Vidi Džordžijin glosar. (Prim. prev.)

Minut kasnije

Džes ga je verovatno obavestila poslavši mu poruku preko sove. Samo zato što se naćušila na mene. PONOVO. Zbog gluposti povodom šatora.

Ležim u svom krevetu ispunjenom bolom

20.00

I to mislim baš bukvalno pošto moj mačak Angus (takođe poznat i kao mašina za ubijanje) misli da je moja noga zec. U čarapi. Čak i kad je najmanje pomerim, on skače na nju i krene da je ujeda.

Takođe jao i dvostruko jao. Ne mogu udobno da se namestim da pomerim pritisak sa dup-rupa. Mislim da sam zaista nešto slomila u dupetu. Ne znam šta tu ima da se slomi, ali je moguće da sam slomila. Pitam se da li je oteklo?

Onda sam začula drn drn, moćno tandrkanje motora usranog auta mog fatija. Pažljivo sam podigla svoje slomljeno dupe sa kreveta, tresnula Angusa i sišla u prizemlje. Angus mi se i dalje držao za čarapu-zeca-nogu, iako mu je glava udarala o stepenike.

Kad sam sišla u hodnik, čula sam kako neko udara u vrata. Oh, fino, bila je to moja dražesna sestra.

„Džindžo, Džindžo, pusti me!!! Pusti me, usrana sestro.“

Zatim se začula cika, kao da svinju guraju kroz otvor za pisma na vratima.

Trideset sekundi kasnije

Nisu to svinju gurali kroz otvor za pisma na vratima, bio je to Gordi, zrikavi Angusov sin. Videla sam kako vire njegove đumbiraste uši.